

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 2/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sž 2/2013 z 24. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 SŽ 2/2013 z 24. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v správnom konaní vedenom Radou pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) bola sťažovateľke rozhodnutím Rady č. RP/035/2013 z 9. apríla 2013 uložená pokuta 5 000 € pre porušenie ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), ktoré malo spočívať v tom, že sťažovateľka „na programovej službe JOJ Plus v dňoch 09.09.2012; 16.09.2012; 23.09.2012; 30.09.2012; 14.10.2012, odvysielala reklamné šoty v časovom rozsahu dlhšom ako povolených 12 minút počas jednej hodiny vysielania“.

Proti uvedenému rozhodnutiu Rady sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozhodnutie Rady.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd svojím rozsudkom porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v podstatnej časti svojej argumentácie uvádza:

«Sťažovateľka tvrdí, že k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady.

Sťažovateľka namieta, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. ...

Rada vo svojom Oznámení o začatí správneho konania zo dňa 14.12.2013, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

... záznam z vysielania programu Dobrý, zlý a čudný; Copak je to za vojaka; šerif Ned Blessing; Pomstiteľ; James Bond: Thundeball; Zúčtovanie; a

... prepis/popis skutkového stavu...

Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu Rady namietala výlučne len skutočnosť, že Rada nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec, resp. nevykonala ich v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom...

Najvyšší súd v rozhodnutí najvyššieho súdu tento odvolací dôvod sťažovateľky nepovažoval za dôvodný, avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol závery, ktoré naznačujú, že nesprávne a neúplné „pochopil“ rozsah odvolacieho dôvodu sťažovateľky...

Sťažovateľka uvádza, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhľadli zvukovo-obrazový záznam.

Vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.

Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. obhľadla dôkaz, tak o tomto dôkaze musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť

analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. ...

Sťažovateľka má v prejednávanej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. ...

V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhliadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaní riadnym procesným spôsobom. ...

S ohľadom na citeľnú ekonomickú ujmu, ktorú môžu pokuty Rady znamenať, je potrebné dôsledne dbať na to, aby účastníci konania mali zaručené všetky procesné práva.»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s.r.o... podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 7SŽ/2/2013 zo dňa 24.09.2014, porušené boli.

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 7Sž/2/2013 zo dňa 24.09.2014 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinní uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného

práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu. Najvyšší súd označeným rozhodnutím potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie Rady, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by

mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky (ktoré tvoria aj jej sťažnostnú argumentáciu) a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„Proti rozhodnutiu správneho orgánu /pozn. Rady/ podala navrhovateľka /pozn. Sťažovateľka/ podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii opravný prostriedok. Namietala, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomu namietala, že odporkyňa podľa § 34 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb; o správnom konaní (správny poriadok) nevykonala dôkaz, a to ohľadku záznamu z vysielania vyššie uvedených programov odvysielaných na televíznej programovej službe JOJ Plus, lebo o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Navrhovateľka preto zastávala názor, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, a táto procesná vada má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. ...

Z obsahu spisov vyplýva, že skutkový stav vo veci bol zistený riadne. ...

Dostatočne bolo preukázané, že spôsob ani dĺžku odvysielaných reklamných šotov na televíznej programovej službe JOJ Plus v dňoch 9., 16., 23. a 30. septembra 2012 ako aj dňa 14. októbra 2012 navrhovateľka nenamietala v správnom konaní a ani v podanom opravnom prostriedku. Rovnako nenamietala ani výšku uloženej sankcie. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odporkyňa vo výroku preskúmaného rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným opísala porušenia povinnosti navrhovateľky ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku namietala len skutočnosť, že skutkový stav veci nebol zistený úplne a riadne, lebo chýba zápisnica o oboznámení sa s obsahom záznamov vysielania.

Z opravného prostriedku navrhovateľky však súd zistil, že nenamietala pravdivosť skutkových zistení, ktoré odporkyňa uviedla v rozhodnutí a ani vo veci porušenia § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka nemala námietky. Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa vo výroku rozhodnutia jasne a zrozumiteľne popísala dôkazy, ktoré a stali podkladom pre rozhodnutie (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

Najvyšší súd rovnako ako odporkyňa dospel, k záveru, že námietka navrhovateľky o nespísaní zápisnice o ohliadke nie je vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku spôsob zisťovania skutkového stavu ohliadkou je len jedným z možných podkladov pre jeho zistenie. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia najvyšší súd zistil, že rada pred jeho vydaním sa oboznámila so skutkovým stavom, ktorý získala zo všetkých podkladov, ktoré sú uvedené v dôvodovej časti. Vzhľadom na skutočnosť, že skutkový stav o dodržiavaní povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii bol zisťovaný z obrazového a zvukového záznamu vysielania, ktorý v rozhodnutí je prepísaný do písomnej formy, odporkyňa postupovala v súlade s § 34 ods. 1 správneho poriadku a dostatočne zistila skutkový stav, potrebný pre rozhodnutia o uložení sankcie za porušenie povinností ustanovených v § 35 ods. 3 a v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zistil, že odporkyňa náležité postupovala v zmysle citovaných zákonných ustanovení, vo veci zistila skutočný stav veci a v správnom konaní požiadala navrhovateľku o súčinnosť, ktorú navrhovatelia nevyužila. Odporkyňa

vo veci neporušila zákon spôsobom, ktorý by mal mať za následok zrušenie jej rozhodnutia, preto najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne z 9. apríla 2013 číslo RP/035/2013 potvrdil ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 219 OSP.“

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že v čl. 12 ods. 1 ústavy sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľka mohla pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015